

στηρίω του, ἔνθα διήλθον πρὸ αὐτοῦ πάντες οἱ μεγαλώνυμοι τῆς Νέας Ἡπείρου, ὑπερήφανοι ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν κατόπιν :

— Ἴδου ἡ εἰκὼν μου, ἔργον τοῦ Chartran.

Τοῦτο ἦτο πλεόν τίτλος εὐγενείας ἐν τῇ ὑψηλῇ κοσμοπολίτιδι κοινωνίᾳ.

Θὰ ἀπέκτα δὲ ὄντως μυθῶδη ποσὰ ἐν Ἀμερικῇ ὁ μέγας προσωπογράφος, ἐὰν ἡ ὑγεία του δὲν ὑπεσκάπτετο καὶ δὲν τὸν ἐξηνάγκαζε νὰ μεταβάλλῃ ἀποφάσεις. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις εἰργάζετο ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἔδει ν' ἀνεπαύετο ἐν Παρισίοις.

Ἐν τῷ ἐν Neuilly ἐργαστηρίῳ του ἀνέμενον κατ' ἔτος ἔργα μεγάλων διακοσμῆσεων. Μετὰ τὸν πίνακα «Ὁ Saint Louis συναντώμενος ἐν τῷ ἀρχαίῳ μοναστηρίῳ τῆς Rouaumont μετὰ τοῦ Vincent de Beauvais», ἐπέδῳθῃ εἰς ἕτερον παριστιῶντα τὸν Ἀμβρόσιον Paré ἐπιδέοντα κοπέισας ἀρτηρίας ἐν τῷ χειρουργεῖῳ τοῦ Metz τῷ 1553· τοῦτον δὲ διαδέχεται «Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος ἂ Ἄσσις ψάλλων, ἐνῶ ἀροτριᾷ», ὁ «Καρδινάλιος Richelieu συνομιλῶν μεθ' ἐτέρου καρδινάλιου», ἡ ἀποπεράτωσις δὲ τῶν εἰκόνων τούτων, προωρισμένων ὅλων σχεδὸν διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς νέας Σορβόννης, δὲν τῷ ἐπέτρεψαν ἐγκαίρως, μετὰ τὴν περίοδον τῆς συνεχοῦς ἐργασίας, ν' ἀναπαυθῇ ὅσον ἔδει. Ἐν τούτοις παρὰ τὸν πρόωρον θάνατόν του, μᾶς ἀπομένει πληθὺς ἔργων, ὧν ἐλάχιστα μόνον ἀπρηριθμήσαμεν.

Μετὰ τὴν σειράν ταύτην τῶν προσωπογραφιῶν, ἐν αἷς ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν τοῦ Καρδινάλιου Gibbons καὶ τὴν ἐπ' ἐσχάτων θαυμασθεῖσαν τῆς κ. Paulmier (Salon τοῦ 1907) μᾶς κρατεῖ ἐν ἐκστάσει ἡ «τῆς τελευταῖς τῆς ἑκατονταετηρίδος

τοῦ Βίκτωρος Πικε», ἐν ἣ ὁ ζωγράφος ἀφῆθη εἰς μίαν ἀτελεύτητον παράταξιν μικρῶν προσωπογραφιῶν λίαν ὁμοίων τοῖς προτύποις, εἶτα δὲ τὸ σύνολον τῶν διακοσμητικῶν εἰκόνων τῆς Σορβόννης, ἐν αἷς ἀναζῆ ὀλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Γαλλικῆς ἐπιστήμης, ὡς: «Ὁ Buffon ἀναγινώσκων τὴν πραγματείαν του «Le style c' est l' homme», ὁ «Lavoisier καὶ ὁ Berthollet συζητοῦντες πείραμά τι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ των», ὁ «Cuvier ἀθροίζων τὰς ἀποδείξεις, τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποίησῃ εἰς τὸ περὶ ὄρυκτων ὄστων ἔργον του», ὁ «Laënnec ἐν τῷ νοσοκομεῖῳ Necker στηθοσκοπῶν φθισικὸν πρὸ τῶν μαθητριῶν του», ὁ «Pascal μετὰ τοῦ Descartes» καὶ ἄλλα ἔξοχα αὐτοῦ ἔργα ὡσαύτως εἶνε ὁ «Πάπας Λέων ΙΓ' φερόμενος ἐπὶ τῆς Sedia Gestatoria», ὁ «Ὁρθρος ἐν Grande-Chartreuse» καὶ τόσαι ἄλλαι προσωπογραφίαι, ἀληθινὰ ἀριστουργήματα, ἅς δὲν θὰ ἴδωμεν ποτὲ καὶ διὰ τὰς ὁποίας θὰ ὑπερηφανεύονται γενεαὶ ὅλαι τῶσων μεγάλων οἰκογενειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Chartran ἐλάτρευε τὰ ταξείδια· ἀλλὰ δὲν ἐξεπατρίζετο. Ἔζη τόσον εὐχαρίστως ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὅσον καὶ ἐν Neuilly καὶ ἐν τῇ θελακτικῇ νήσῳ τῶν Λάρων παρὰ τὴν Clarens τῆς Ἑλβετίας, ὅπου ἐτέρπετο ἀπομονούμενος πρὸς στιγμὴν ἐντὸς τοῦ κομποτέρου μεγάρου, τὸ ὁποῖον ὠνευροπόλησέ ποτε ζωγράφος.

Εἰργάσθη πολὺ, ἐπραγματοποίησε τοὺς προσφιλεστέρους του πόθους καὶ ἀπέθανε πολὺ ἀκμαῖος καὶ θρηνηόμενος.

Διήνυσεν ἕνα ὥραιον βίον καὶ ἔσχεν ἕνα ὥραιον θάνατον.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν θέσιν «Ἅγιος Παντελεήμων», ὄραν ἀπέχουσαν τοῦ χωρίου Μανρικίου τῆς Τρυφίας καὶ τῶν Βερβαίνων, ἐνεργηθειῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν παρὰ τοῦ κ. Κ. Ρομαίου, καθηγητοῦ, ἦλθεν εἰς φῶς ἀρχαιότατος μαρμάρου ναὸς ρυθμοῦ δωρικοῦ, σπουδαίας ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, καθ' ὅσον οὐδὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ Πανσαρίου ἀναφέρεται ποῦ.

Ἡ ἑκοκαφῆ τοῦ ναοῦ ἀνεκάλυψε πλὴν τοῦ κρημιδωμάτου, πλείστα πῆλινα καὶ χαλκὰ ἀγγεῖα, κτερίσματα, πῆλινα εἰδῶλια, ἀπεικονίζοντα ποικίλας μορφὰς θηλειῶν θεοτήτων, ἐλάχιστα δὲ μαρμάρουνα.

Ἡ ὑλαρξίς τοῦ ναοῦ τούτου ἀνάγεται ἀπὸ τοῦ ΙΓ' π. Χ. αἰῶνος μέχρι τοῦ Γ'.

*

Ἡ ἐν Ἀθήναις βελγικὴ Πρεσβεΐα ἔγραψεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν δι συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1903 συνελθόντος ἐν Διέγγῃ Διεθνοῦς συνεδρίου δημοσίας καλλιτεχνίας, ἰδρύθη Διεθνὴς Ἰνστιτούτον, σκοποῦν τὴν προστασίαν καὶ προαγωγὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Τὸ Ἰνστιτούτον ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχη τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ Πρεσβεΐα ἀπέστειλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς «Διεθνοῦς Ἐπιθεωρήσεως», ἐκδιδομένης ἐν Βρυξέλλαις, μετὰ καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας.

Κατὰ τὰς Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας, ἐν τινι ἀρχῇ παρὰ τὴν Δόβερ τῆς Πολιείας τῆς Νέας Ὑόρκης εὐρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Γεωργίου Γρίφφιν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν νόμισμα ἀργυροῦν.

Τὸ εὐρεθὲν νόμισμα ἔχει μέγεθος τετάρτου τοῦ δολλαρίου. Φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἡμιανόργυρον τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀντιόχου, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας εἰκονίζει τὴν Ἀθηνῶν καὶ φέρει ἀναγεγραμμένας τὰς λέξεις «Βασιλέως Ἀντιόχου».

*

Ἐν Ἱερουσαλὴμ ἰδρυθήσεται, τῇ ἀποφάσει τῆς ἐν Παδερμπόρν καθολικῆς Γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, Γερμ. Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον πρὸς πρόοδον τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐρευνῶν, τῶν σχετιζομένων μετὰ τὰς βιβλικὰς σπουδὰς.

*

Ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ ὁ ἡμέτερος συνεργάτης Στέφανος Ζωγραφίδης. Ἀπὸ ἐτῶν, καίτοι νεώτατος, ἠσχολήθη λίαν ἐπιτυχῶς εἰς ψυχολογικὰς καὶ αισθητικὰς μελέτας, ὧν τινὰς εἶχε γράψῃ χάριν τῆς «Πανακοθήκης». Ὁ θάνατός του, ἀπροόπιστος, συμπίπτει μετὰ τὴν ὡραιότεραν ἄνθησιν τοῦ σταδίου του. Ἀπὸ διετίας διέμενον εἰς Γερμανίαν. Εἰκόνα τοῦ ἐκλιπόντος ἀγαπητοῦ συνεργάτου τῆς ἐδημοσίευσεν ἡ «Πανακοθήκη» εἰς τὸν Γ' τόμον αὐτῆς.

* Ο εξοχος καθηγητής της Αρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου Ἀδόλφος Φουρτβάιγκλερ, ὁ ὡς κορυφαῖος τῶν ἀρχαιολόγων ἐπιστημόνων θεωρούμενος, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις μετ' ὀλιγόημερον ἀσθένειαν. Ὁ θάναός κατ' ἔτος ἐπισκέπτετο τὴν Ἑλλάδα, ἐνεργῶν δαπάναις τῆς Βαυαρικῆς πολιτείας ἀνασκαφὰς εἰς διάφορα μέρη. Κατὰ τὸ θέρος ἐλθὼν εἰς Ἀγγιναν ἠσχολεῖτο εἰς ἀνασκαφὰς, ὅτε προσεβλήθη ἐκ δυσεντερίας, ἐξ ἧς καὶ ἀπέθανε.

Ἀρχινοῦστατος καὶ ἐμβριθέστατος γνωρίζων πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἔργα τῆς ὀρχαίας τέχνης, ἐρμηνευτῆς αὐτῶν κατέπλησε διὰ τὸ καινοφανές τῆς ἐρεῦνης καὶ διὰ τὸ τολμηρὸν τῆς συλλήψεως. Ἄτλας τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης, εἶχεν ἅμα ἀσθεντικὸν κῦρος Διδασκάλου. Εἰς συμπλήρωσιν αὐτοῦ ὀφείλεται ἡ Δημιῖα Ἀθηναῖα τοῦ Φειδίου.

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εἶνε ἐκ τῶν εἰσαγαγόντων, καὶ δὴ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ὀλυμπίας, τὴν αὐστηρὰν ἐπιστημονικὴν μέθοδον τὴν νῦν παρὰ πᾶσι κρατοῦσαν.

Τὸ στάδιόν του ἤρχισε διδάσκων ὡς ὀρηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου, ἐνθα εἶχε διορισθῆ καὶ διευθυντῆς τοῦ τμήματος τῶν μικροτεχνιμάτων (antiquarium) τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Κατόπιν ἐκλήθη καθηγητῆς τῆς ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, ἐνθα καὶ ἀνέπτυξε πάντα τὰ προτερήματα ἐκεῖνα, δι' ὧν τάχιστα κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τῶν συγχρόνων ἀρχαιολόγων.

* Ὁ Φουρτβάιγκλερ ἦτο πενήκοντα τεσσάρων ἐτῶν.

Τὰ ἔργα αὐτοῦ πολλὰ καὶ ὀγκώδη, ἀπαρτίζοντα ὀλόκληρον τμήμα βιβλιοθήκης, θὰ ἐπιφυλάττωσι δι' αὐτὸν ἀφθίτον τὴν ἐπιστημονικὴν ὀδόν. Ὁι θαυμάσιοι τόμοι τῆς ἑλληνικῆς ἀγγειογραφίας, τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας πλαστικῆς, ἡ ἱστορία τῆς σφραγίδογλυφίας, ἡ περιγραφή τῶν γεγλυμμένων λίθων, οἱ ἐπιστημονικῶτατοι κατάλογοι τῶν μουσείων τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς γλυπτοθήκης τοῦ Μονάχου, ἡ πληθὺς τῶν σοφῶν αὐτοῦ ἀνακοινώσεων, τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὰ διάφορα ἀρχαιολογικὰ περιοδικὰ, αἱ περιγραφαὶ ἰδιωτικῶν συλλογῶν καὶ τόσα ἄλλα κατέστησαν τὸν Φουρτβάιγκλερ μεγάλην ἐπιστημότητα ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ Ἐπιστήμῃ καὶ ἀπέσπασαν τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρου τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου.

Μετ' ἰδιαίτερας στοργῆς περιέβαλε τὰς ἐργασίας ἐν τῇ νήσῳ Ἀλγίῳ. Αὐτὸς διὰ τῶν ἐργασιῶν του καθώρισε καὶ ὀνόμασε τὸν ναὸν τῆς Ἀφαιίας, αὐτὸς ἀνεπέλιθωσε καὶ ἠομήνευσε μὲ ὀλος ἰδίας γνώμας τὰ θαυμάσια ἔργα τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ἀρχαϊκῆς τέχνης, τὰ περιφνημα ἀετώματα τοῦ ναοῦ τούτου τὰ ἀποκείμενα ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου, δημοσιεύσας δύο ὀγκωδωτάτους τόμους περὶ αὐτῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

* Ὁ Φουρτβάιγκλερ ὡς ὑστάτην θέλησιν διετύπωσε τὴν εὐχὴν ὅπως ταφῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο τὸ προσφιλέστον ὄνειρόν του εἶναι ἀποθάνῃ. Αἱ νεκρώσιμοι εὐχαὶ παρήγγειλε νὰ ἀπαγγελθοῦν ἑλληνιστί.

Ὁ δῆμος Ἀθηναίων παρεχώρησεν εἰς ἐπιφανῆ θέσιν χώρον διὰ τὴν ταφὴν τοῦ διασημοῦ Ἑλληνιστοῦ, ἐπιτροπὴ δὲ νὰ ἀναλάβῃ τὴν συλλογὴν ἐράνων πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου.

* Ὁ Hansen, ὁ ἀπὸ εἰκοσαστίας διευθύνων τὸ μνημεῖον τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας ἐν Παρίσις, ἀπέθανεν. Ὑπῆρξεν ὁ δημοουργὸς πλείστον ὀρών καὶ βοηθὸς εἰς πλείστα μνημεῖα, μετὰ δ' ἄλλων καὶ τῆς Maladetta.

* Ἐν Βαυοννῇ ἐοιτήθη μνημεῖον τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως ταύτης κατὰ τὸ 1814, δαπάναις τῆς ἐταιρείας Souvenir Français καὶ τοῦ δημοσίου. τὸ ὄργανον κατασκευάσεν ὁ γλύπτης Jacques Froment-Meurice.

Προεδρεύοντος τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Γ' ἐτελέσθησαν ἐν τῷ Saint Jean τοῦ Latran τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγαπηστικοῦ μνημείου Δέοντος τοῦ ΓΓ'. Τὴν δαπάνην κατέβαλον οἱ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Δέοντος τοῦ ΓΓ' χειροτονηθέντες καρδιάλιοι, ἐλάξευσε δὲ αὐτὸ ὁ γλύπτης Giulio Thololini. Εἰς τὴν βῶτον τοῦ ἀγάλματος παρίσταται εἰς μοναχὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία πενθοῦσα.

Διὰ τὴν πλατεῖαν Carrousel κατασκευάσθη ἔφιππος ὁ ἀνδριὰς τοῦ La Fayette, ἔργον τοῦ Ἀμερικανοῦ P. W. Bartlett, προσωρισμένος νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ὀτεχρον κατασκευάσμα, τὸ ὄψοφμενον ὀπισθεν τοῦ μνημείου τοῦ Γαμβέττα.

Διὰ τὴν γλυπτικὴν τὸ πρῶτον μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης ἐδόθη εἰς τὸν κ. Emile Moulin, μαθητῆν τοῦ Falguiere καὶ Marcié, τὸ β' μέγα βραβεῖον εἰς τὸν Benneleau-Desgrois.

Διὰ τὴν ζωγραφικὴν, τὸ α' μέγα βραβεῖον ἔλαβεν ὁ κ. Billotey, μαθητῆς τοῦ Jules Lefèvre καὶ Tony-Robert Fleury, τὸ δὲ β' μέγα βραβεῖον ὁ κ. Emile Aubry μαθητῆς τοῦ Gabriel Ferrier.

* Ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἐξακολοθεῖ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Σαλέρον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σοφοῦ ἀρχαιολόγου Victor de Spinazzola, διευθυντοῦ καὶ ἐπιθεωρητοῦ τῶν μουσείων τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἤδη θαυμάσια. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ποσειδῶνος ἀπεκαλύφθησαν τελείως. Ἐπὶ τοῦ τόπου δὲ τῆς ἀνασκαφῆς παρὰ τὸν ποταμὸν Jallo ἀνεγερθήσεται μουσεῖον, ἐν τῷ ὀποίῳ θὰ πολεπηθῶσι τὰ ἀνακαλυφθέντα ἀντικείμενα ἀγάλματα, νομίσματα, ὀπλα καὶ ὀρεῖαλκοι.

Εἰς τὸν «Φιγαρῶν» ὁ κ. Roujon ἐδημοσίευσε ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ σκέψεις ἐπὶ τῆς προκηρῶσεως τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ ἀνδριάντος Παλαιολόγου, αἵτινες εἶνε εἰρωνικώταται διὰ τοὺς συντάξαντας τὴν προκήρυξιν.

Μετὰ δ' ἄλλων, γράφει:

«Προδήλωσ, ἐκ πρώτης ὀψεως, ὁ Κων. Παλαιολόγος στερεῖται ἀκμαίου ἰνδιαφέροντος: εἶνε προσωπικότης μὴ ἰνδιαφέρουσα τὰ μάλιστα τὴν Δύσιν. Περιπέσον δὲν ἐκτιμῶμεν δῖόν του τοὺς ἀνδριάντας: βλέπει κανεὶς τόσους ὄσας καὶ Κυριακάς. Ἄλλως τε δὲν ἠξέυρομεν ἂν δύναται νὰ προκύψῃ καλὸν τι ἐκ τοῦ ἀπρηχομένου καθεστῶτος τῶν διαγωνισμῶν. Τὰ προγράμματα καὶ αἱ ἐξεταστικαὶ ἐπιτροπαὶ μὴ ἠσομονῶμεν δὲν κάμνον ἄλλο ἢ νὰ πνίγουν τὴν μεγαλοφυῖαν. Τὸ ὄραϊον δὲν δημοιογρεῖται ἐπὶ παραγγελίᾳ. Δὲν εἰμεθα πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Giotto τῶν Chiberti, τῶν Donatello, τῶν Verrocchio, οἱ ὀποῖοι εἰργάζοντο κατ' ἐντολήν.

Ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς ὄστερεῖ νομίζει εαυτὴν ἄραγε πάντοτε εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἕνας Φειδίας ἠπῆμονεν ὀσας εἰς δημόσιοις ὑπάλληλος; Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀναχρονισμὸς τὸ νὰ προτρέπον τοὺς συγχρόνους καλλιτέχνας νὰ ὀβληθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὸν κλοιὸν τῆς δουλείας. Πῆμπνευσος δὲν θεοπίξεται πλέον.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὀλοὶ ἀνεξαιρέτως εἰμεθα ἄρχηγοὶ καὶ ὄτι ὀδεῖς ὀφείλει νὰ ὀπρτάσεται εἰς ὀδῆνα. Ἐκ τούτου βέβαια προκύπτει ὄτι εἰδῶ ὄπάρεχι κάποια πρόοδος. Ἄς μὴ ματαιοπονοῦμεν συζητοῦντες αὐθῖς ἀληθείας ἀποδειχθείσας ὄπὸ τῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος, διὰ τὰ ὀμιλήσω διὰ τὴν καλλιτεχνίαν καὶ δι' ὀδῆν ἄλλο, εἰμεθα πολλὸν βέβαιοι ὄτι τὰ καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια δὲν κερδῖσσοι πολλὸν ἐκ τῆς ἀναίρεσεως τῆς σπονδαίας αὐτῆς παραγωγείας. Χάρις εἰς τὸν Θεόν, σῆμερον πλέον δὲν παραγέλλονται ἀριστουργήματα. Δημοιογροῦνται ἄφ' εαυτῶν διὰ τῖνος θάνατος τῆς ἐλευθέρως τῆς γενεσεως. Τῖ λοιπὸν ζητοῦν αὐτοὶ οἱ φευδοῶρχοντες τῆς ἑλωθέρως Ἑλλάδος μὲ τὰ προγράμματα καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς των;

Ἐκ ποίας σκέψεως ἀρχαίας ἢ μεσαιωνικῆς, κινοῦνται αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ ἀνθρώποι; Ἐν τούτοις δὲν ὀφείλομεν ν' ἀποθαροῦμεν οὐδένα. Ἐὰν εὐρίσκειτο ἐκ τύχης νεαρός τις γλύπτης ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιχειρήσῃ τοῦτο, νὰ ἐπεξεργασθῇ ἔπεχρον ἄγαλμα ἐπὶ μίας ὠραίας ὑποθέσεως δὲν τὸν ἀπογοητεύομεν ἐκ προοιμίων. Ἐπὶ τέλους, δι' αὐτὸν θὰ ἦναι ἴσως μία περιστασις νὰ κάμῃ μίαν ἰδιοτροπίαν.

Ἡ γλυπτικὴ ἀπὸ τίνος εἶναι πενηχρά. Ἀποβαίνει φιλοσοφική, φιλανθρωπική, ἀπαισιόδοξος καὶ σοσιαλιστικὴ. Τοῦτο εἶνε συρμός καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ πράξῃ ἄλλως. Αἱ τραγωδίαί τῆς ἀθλιότητος ἐπιφοιτοῦν συχνάκις εἰς τὴν φαντασίαν τῶν εἰκοσιπενταετῶν. Ἐγνωρίσαμεν μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ νεαροὶ μας καλλιτέχνη καταχερῶντο τῶν νυμφῶν. Διὰ νὰ ἐνοήσῃ τις μέχρι τίνος σημείου σήμερον μεταμελοῦνται διὰ τὸ μυθολογικὸν ἀμάρτημα τῶν, ἀρκεῖ νὰ διατρέξῃ τὸν κατάλογον τοῦ Salon. Δὲν βλέπει τις ἄλλο: ἢ ἐμπνεύσεις ἀερώδεις ἢ ἐπεισόδια ἐκ τῆς ἐργασίας· κ' ἐκείναι εἶτι, οἷτινες ἐπιχειροῦν ἀλληγορικὰς παραστάσεις, συμβολίζουσι τὴν Ἀελλισίαν, τὴν Πείναν, τὴν Ἐπανόστασιν, τὴν Ἀπεργίαν! Τὰ πάντα διὰ τὸν Ἀπόκληρον. Ὁ ζῆλος οὗτος εἶνε ἀξέπαινος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀξιοσέβαστος! Οἱ ἀπόκληροι δὲν ἀποτελοῦν ἐν τούτοις, αὐτοὶ μόνον, ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα! Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἀρηθῇ τὴν πλαστικὴν ὀραϊότητα ἐνὸς ἀπεργοῦ ἐργάτου, ἀλλὰ «τὸ γυναικεῖον σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσῳ ἀπαλόν» ἀπέβη ἀνάξιον τοῦ μαρμάρου; Ἡ περισκελὶς ἐνὸς τῶν μελῶν τῶν στασιαστῶν τῆς ἐργασίας ἔχει ἀσφαλῶς εὐγενεῖς γραμμάς. Ἐνας κομρὸς γόμορος ἔχει ἐπίσης τὸ θέλητρόν του. Τὸ Salon τῆς γλυπτικῆς στερεῖται θεαινῶν καὶ ἡ στιγμή πλησιάζει, καθ' ἣν τὸ σύγχρονον δημόσιον ἀντὶ πέντε φράγκων θὰ γνωρίσῃ τὴν νοσταλγίαν τοῦ Ὀλύμπου. Ἀρκετὰ πλέον εἶδαμεν τὸν ἀπεργόν. Τὸν ἔχομεν εἰς σάρκα καὶ εἰς ὄσα καὶ πρὸ πάντων εἰς διαλέξεις· τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν μας;»

Ὁ γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος ἐργάζεται εἰς νέον ἔργον, τὴν «Φωτιά».

Πέντε Ἑλληνας καλλιτέχνη παρουσιασθέντες εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Καλογερόπουλον ἐπέβαλον ὑπόμνημα, δι' ὃ διαμαρτύρονται διὰ τὴν ἐλαττωματικὴν προκηρῶξιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Παλαιολόγου Ἐπιτροπῆς, ἣν θεωροῦσιν ἄδικον διὰ τοὺς Ἑλληνας καλλιτέχνας καὶ ἐν γένει οἰλοῦνται ἀπὸ ἀπόψεως τῆς τέχνης. Ὁ κ. ὑπουργὸς ἀπηύθυνεν ἔγγραφον πρὸς τὴν προκηρῶξασαν τὸν διαγωνισμὸν Ἐπιτροπὴν, εἰς ἣν συνιστᾷ ὅπως ὁ διαγωνισμὸς διεξαχθῇ μόνον μεταξὺ Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ὑπάρχει ἐν τούτοις βεβαιότης δι' ἣν ἐπιτροπὴ δὲν θὰ εἰσακοῦσῃ τὴν σύστασιν τοῦ κ. ὑπουργοῦ, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐμμελῆ εἰς τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα.

Ἐν Ἀμιένη δι' ἐθνικῆς παραγγέσεως οἱ Γάλλοι ἐτέλεσαν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ρενέ Γκομπλέ. Κατ' αὐτὴν ὁ ἔξοχος φιλέλληρ πρῶθυπουργὸς κ. Κλεμανσὸ ἐξεφώνησε μακρὸν λόγον, ἐν ᾧ ἔμνευε καὶ νουθετεῖ ἅμα θαυμασιῶς τὴν ὠραίαν Ἑλλάδα.

Καθηγητὴς τις τῆς ἐβραϊκῆς ἐν Νέα Ὑόρκῃ διατείνεται ὅτι τὸ «Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων» δὲν εἶναι τὸ Σολομῶντος, ἀλλ' ἐγράφη 600 χρόνια μετ' αὐτόν!

Ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἤρξατο λειτουργοῦσα ἡ νεοσύστατος «Δραματικὴ Σχολή» πολλὰ τὰ καλὰ προοιμιζομένη. Ἐλπίζομεν ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι οἱ Ἑλληνας ἠθοποιοὶ μας εὐσυνειδητότερον θὰ ἐμφανίζωνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μὲ πλειοτέραν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πεποιθήσων.

Ἐργώσθη ἡ εὐχάριστος εἰδήσις ὅτι ὁ διαπρεπὴς πολιτευτὴς καὶ φιλότεχνος κ. Στεφ. Σκουλοῦδης ἀπεφάνισε τὴν ἴδρουν ἐν Ἀθήναις Καλλιτεχνικοῦ Μουσείου καθ' ὑπόδειγμα τοῦ Λούβρου τῶν Παρισίων. Τὸ ἀνεγερθῆσόμενον κτίριον θὰ εἶνε ἰδιόρρυθμον ἐκ μαρμάρου καὶ θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια κατὰ τοὺς προϋπολογισμούς.

Τὸ καλλιτεχνικὸν τοιο κέντρον θὰ εἶνε μοναδικὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἴσως ὑπερβῇ τὸ Λούβρον τῶν Παρισίων κατὰ τὸν δωρητὴν, μέλλοντα νὰ πλουτίσῃ τὸ μέγαρον ἐπίσης ἐξ ἰδίων του.

Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Σκουλοῦδης εἶνε κάτοχος καλλιτεχνικῶν εἰκόνων μεγάλης ἀξίας καὶ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ θετικότητι εἰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀποφάσεις προμηθεύεται καλλιτεχνικὰ ἔργα ἐξέχοντα.

Ὁ κ. Σκουλοῦδης ἀποφύγει νὰ δώσῃ λεπτομεροστέρας πληροφορίας περὶ τῆς δωρεᾶς, φρονῶν ὅτι πρέπει τῶν λόγων νὰ προηγοῦνται τὰ ἔργα.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς δεκαετοῦς κόρης Μαρίας Βαλομάκη, ἀπέδειξεν ὅτι κέκταιται ἀδρότατον δραματικὸν ἄλαντον. Ἀπαγγέλλει μὲ πολλὴν φυσικότητα. Ἡ Σάρρα Βεργάρ ἐξεφράσθη περὶ τῆς μικροσκοπικῆς καλλιτεχνικῆς εὐμενέστατα.

Ἡ πατὴρ τοῦ Δρόση.

Φίλε κ. Διευθυντά,

Δὲν ἔχει δίκαιον ὁ γράψας εἰς τὸ Ἀρχαϊκὸν Ἡμερολόγιον, ὅτι ὁ θανυμάσιος γλύπτης Λεωνίδας Δρόσης ἦτο Ἀρκάς. Ὁ Δρόσης ἦτο Σάξων.

Ὁ πατὴρ του, ἐκ Δρέσδης καταγόμενος, ὠνομάζετο Κάρολος Torsch ἦτο δὲ καλλιτέχνης - κατασκευαστὴς χαλκίνων μουσικῶν ὀργάνων.

Ὁ πάππος του ὠνομάζετο Ἰωάννης Torsch. ἦτο δὲ ἐπιστήμων - κηπουρός. Ἄλλ' ὁ προπαππὸς του, ὁ διάσημος Χριστόφορος Drosius ἦτο μέγας γλύπτης καὶ Σύμβουλος τοῦ Βασιλέως τῆς Σαξωνίας· κάποιος μάλιστα φθονήσας τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Βασιλέως, ἀπεπειράθη νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἰδικοῦ μας Δρόση, Κάρολος, ἐνυμφεύθη τὴν Δημητρούλαν Γρηγορίαν Δημητριάδου, ἐκ Τριπόλεως. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν, ὁ γλύπτης Λεωνίδας, ὁ βιομηχανὸς Γεώργιος, ὁ μηχανικὸς Δημήτριος καὶ ἡ Σοφία χήρα Γεωργίου Κολόμβου.

Ὅπως Ὑμέτερος

Α. Γρ. Κ.

Ὁ καθαρισμὸς τῶν ἐν τῇ Ἐθν. Πινακοθήκῃ παλαιῶν εἰκόνων ἀνετέθη ἀντὶ 36,000 δρ. εἰς τὸν ζωγράφον κ. Χατζόπουλον.

Ἐντολῇ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου, ὁ κ. Κοιτόπουλος παρέδωκεν σχέδιον διὰ τὰ λαχεῖα τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἐπὶ τῇ βάσει τῆς «Πυρπολήσεως τῆς ναυαρχίδος» τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ ἀειμνήστου Δύρα.

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις τὰ περισσότερα ἐκ τῶν εὐρημάτων τῶν Παγασῶν εἶνε ἔγχρωμοι πλάκες, ὧν ἡ μία ἐπιτόχον τέχνης παριστάσα νεαρὰν γυναῖκα ἡμίγυμνον καὶ μία ἀρίστης τέχνης κεφαλή.

Ἐδρέθησαν ἐπίσης γλυπτοὶ στέφανοι σπανιότατοι ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ, γέισα στηλῶν ζωγραφιστὰ φέροντα κρατήρα ἔχοντα ἑκατέρωθεν ἀνὰ δύο ζεύγη γροῦπῶν, στήλη ἐπιτύμβιος ἀνήκουσα εἰς Μακεδονία προικημένη ἐκ βασιλικοῦ αἵματος καὶ ἔχουσα κεχαρμμένον τὸ στέμμα τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας!